

זהו את מבשר רעות: נשיא המדינה העניק חנינה למתנחל שפגע בילדה ערבית.

זמן רב לפני שהצליח לגרום את מדינת ישראל לתוך האסון של מלחמת הלבנון, התגלתה דמותו של רפאל איתן כשורה של מעשי חנינה. הוא ניצל את סמכותו כרמטכ"ל צה"ל כדי לחנן פושעי מלחמה.

כל רוצחי ערבים יכול היה לסמוך על הרמטכ"ל שכשיועמד לדין צבאי, יישפט לעונש מוגזח ובסופו של דבר ממתנה לו חנינה.

השבוע, כאשר היה נשיא ישראל עסוק בחיפוש אחר יורש לראש הממשלה מנחם בגין, הוא מצא זמן כרי להעניק חנינה.

הזוכה בחסדיו של חיים הרצוג היה אריה בריוסף, אשר פצע ילדה ערבית בהילולת ירידת מטורת בחברון, כגהתפריים. הוא נרדף לארבעה חודשי מאסר, אך בית הדין שיפוט העליון של המדינה הגדיל את העונש לשנה. עתה חנן אותו הנשיא.

מעשה החנינה לווה בצרור של תירוץ. נאמר כי בריוסף, שחי רק שנתיים בארץ, הוא בנו של אב החי בצרפת, ושלה במחלה קשה. נאמר כי הנשיא רצה לאפשר לו לראות את

אביו. נאמר שממילא עמד ריצו העונש להסתיים בעד שישה שבועות. לא נאמר כי היורה הביע חרטה על מעשיו, או שביקש סליחה מקורבנו.

מעשה אנטי-אנושי. כל התירוץ האלה לא יכלו לחפות על המעשה. הנשיא לא מצא לנכון לחון מישהו מן הצד השני — למשל, אחד מעשרות הצעירים אמיתי-הל, שחיו בו לשרת בלבנון או כשטחים הכבושים. צעירים אלה, הזוכים ביחס של כבוד מצד כל חייל קרבי בצה"ל, משלמים להינמק ככלא.

חיים הרצוג מבין, בנוראי, כי חנינה למי שניסה לרצוח ערבים אינה מעשה אנושי, אלא אנטי-אנושי. יש לו משמעות סמלית. הוא מדבר בשפה ברורה לציבור מסויים, שירד נטוים. זהו אות מבשר רעות לגבי כהונתו של הנשיא החדש.

המילחמה

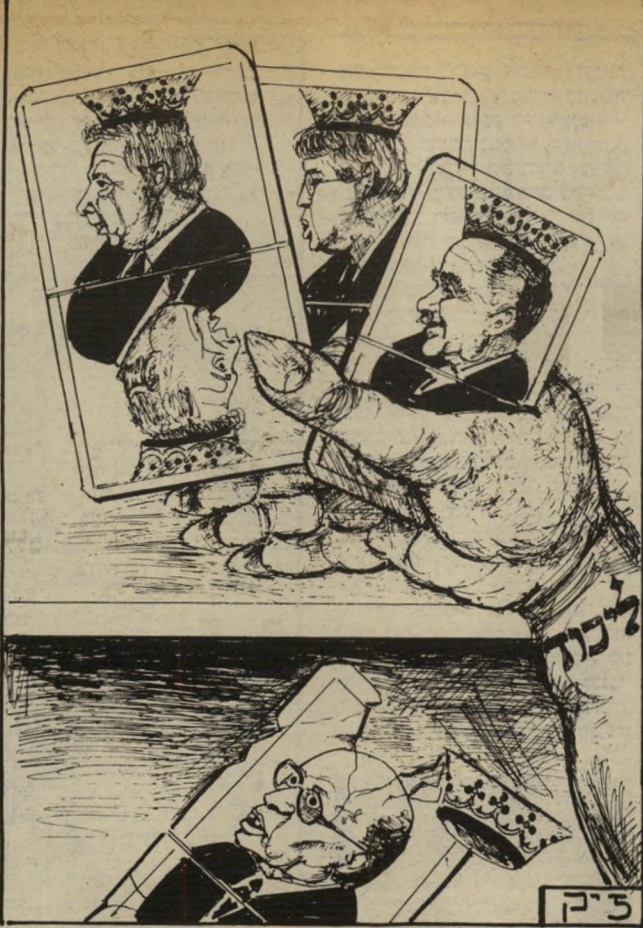
ילדת המתחסדים

ביום השנה לטבח הגדול, שוב נשפך הדם בלבנון. מי אשמו?

בעליה מצפון בישראל היו שרויים השבוע כמוקעה נוראה.

מכל הצדדים באו ידיעות על מעשי טבח בלבנון. הדרוים בנוצרים, הנוצרים בדרוים, השיעים בסונים, ועוד (ראה עמודים 10-13).

חייל צה"ל מס' 518 נהרג על

מישחק המלכים

ארמת-לבנון. סיוורים משוריינים של צה"ל פלשו צפונה, מן הקו החדש, במטרה בלתי-ברורה. ההרגשה היתה שאיש אינו מסוגל עוד לחשוב ולהחליט, ושצה"ל פועל מתוך רפלקס מותנה.

אנשי הימין האשימו את כוחות השלום באדישות לשפיכות-הדמים, מאחר שלא מחו עליה כפי שמחו על טבח צברה ושאתילא. שמלא לו השבוע שנה. הם גם טענו שנסוגה נוספת של צה"ל בלבנון תביא לשפיכות-דמים רבה עוד יותר.

כאנדרלמוסיה נוראה זו, המעשית והמוסרית כאחת, מה היתה האמת? מה היה נכון? מה היה צודק?

אין הוכחה לטבח. העובדה הברורה היחידה היא ששום דבר אינו ברור.

כל הצדדים בלבנון האשימו זה את זה במעשי-טבח. אך אף אחד מהם לא הביא הוכחה לכך. בשעתו, אחרי טבח צברה ושאתילא, באו העיתונאים הורים למקום. צילמו ודיווחו. כיום פתוחה וירת-הקרבות הנוכחת לפני העיני-נאים, והם משוטטים בשטח. אך לא פורסמה עדיין אף עדות אובייקטיבית אחת על טבח גדול כלשהו.

לעומת-זאת ברור כי גם לדרוים וגם לנוצרים יש מכוונות-מעולה משומנות, המפיצות ידיעות-זוועה. הפלאגות הקימו זה מכבר בישראל סוכנות-מעולה גדולה ורבת-השפעה, שבראשה עומד עיתונאי של יומן מכובד (ראה תשקיף), והיא מפיצה את השקרים שממציאה הנהגת הפלאגות באופן שיטתי, במסגרת של לוחמה פסיכולוגית המזכירה לא-מעט את שיטות הנאצים. יריבהם, הדרוים והסורים, אינם מצטיינים יותר באמירת אמת, וקשה להתייחס ברצינות לידע עות המופצות עליהם.

הסיכום של המצב, כרגע, הוא כזה: ● כל הצדדים משקרים, ואין להתייחס באמון אף ליריעה אחת, שאין לגביה עדות אובייקטיבית.

● כל הצדדים בלבנון רגילים לכצע מעשי-זוועה באוכלוסייה האזר-חית, ועל כן איז לפסול על הסף שום שמועה על טבח.

● לעומת זאת, אין ברגע זה שום עדות רצינית על מעשי-טבח גדולים.

● מעשי-טבח כאלה יתכנו בכל עת, ומכל צד.

אשמתי אריק. מצדיקי הטבח בשאתילא מנסים להעמיד פנים, כאילו המצב מוכיח ברעבר כי ישראל היתה

בגין: דוח אחרון

ראש-הממשלה עטף עצמו בקליפה שאיש אינו מצליח לחדור בעדה. גם לא בנו. אותה אישיות מספרת כי חרושת-השמועות מסיבב לראש-הממשלה הפכה אבסורדית. השמועה האחרונה, כך מספרת אותה אישיות, היא שבתו חסיה לקתה במחלה ממארת - שמועה שהופרכה מכל וכל.

השמועה כאילו התפטר ראש-הממשלה בגלל מצבה הנפשי של בתו, לאה, הוכחה גם היא כלא- נכונה. מצבו הנפשי של בגין חמור ממצבה הנפשי של בתו הצעירה, הסובלת מדיכאונות נפשיים, והנמצאת במעקב ובטיפול פסיכיאטרי מזה זמן רב. דווקא לאה הוכחה בימים האחרונים, מאז הסתגרותו המוחלטת של אביה, כי אפשר לסמוך עליה. היא לקחה חופשה ממקום-עבודתה, כדיילת-קרקע באלעל, והיא מטפלת באביה החולה.

אותה אישיות גם מפרכה מכל וכל את השמועות כאילו מאלצים את ראש-הממשלה לאכול. אי-אפשר להכריח אותו לעשות שום דבר, הוא פשוט לא נשמע, ואף אחד לא יכול להכריח אותו. אנחנו סומכים על השכל הישר שלו, ועליכך שלא-טלאט הוא יחזור לעצמו. בנו של ראש-הממשלה גם הציע לאביו לצאת לחופשה, כמינהגו, במלון "קרטון" בנהריה, אך בגין סירב גם להצעה זו.

יחד עם זאת חוזרים מקורביו וטוענים כי מצבו השתפר. אנשי-לישכתו טוענים כי הוא נמצא בקשר טלפוני על הלישכה ועם מזכירתו, יונה קלימוביץקי. יחד עם זאת, בניגוד ליחיל קדישאי, אין יונה מבקרת את הבוס שלה, כמינהגו, בביתו. בגין, כך אומרים המקורבים, מנהל את ענייני הממשלה דרך הטלפון.

מלישכת ראש-הממשלה נודע כי בערב יום-הכיפורים אכל בגין סעודה ממשקת עם בתו, לאה, בנו, בנימין זאב, אשתו וששת ילדיהם. במוצאי יום-הכיפורים סעד סעודה מלאה. בלישכה מתקשים כי ביום הרביעי יחזור בגין לעבודתו בלישכת ראש-הממשלה. שרית ישי

הכל התחיל לפני כמה חודשים, כאשר הפסיק ראש-הממשלה, מנחם בגין, לאכול. מקורביו בלישכת ראש-הממשלה זוכרים שהם שמו ליבם לכך שבגין כמעט שאינו אוכל. הכריכים וכוסות-התה, שהיו מוכני סים ללישכתו, היו נשארים שם, מבלי שהוא נגע בהם.

היתה זו מזכירתו הנאמנה, יונה קלימוביץקי, שהיתה שואלת אותו מדי פעם מדוע אינו אוכל, מדוע אינו שותה. היא היתה נכנסת ללישכה כשבדידה כריך וכוסית, אך בגין היה דוחה אותה ואומר: לא, יונה'לה, אין לי תיאבון."

אחר-כך הפך העניין כמעט לשיגרה. ראש-הממשלה הוריד באופן ניכר מכמות המזון שבא אל פיו. הוא שקע במרה שחורה. זה התבטא לא רק בכך שהפסיק לאכול, אלא גם בהופעתו החיצונית.

בגין, שהיה ידוע כמקפיד ביותר בענייני לבוש, ושההדר" היה חשוב לו ביותר, נראה בלי עניבה, בחולצות מרושלות. גם הפריחה, שממנה הוא סובל, היא תולדה של הזנחה. לפני כחודש וחצי חש בגין בגירוי בעורו, שהוא - לדיברי מקורביו - רגיש. בגין הזניח את הגירוי, לא נבדק על-ידי רופא. הגירוי התפתח, וכעת מנסים כתמים חומים את לחיו של ראש-הממשלה.

כל ההזנחה הזאת באה כתוצאה ממצב נפשי קשה, שבו שרדי ראש-הממשלה. מקורביו חוזרים וטוענים כי ראש-הממשלה בריא, שהוא נבדק על-ידי רופאו האישי, הפרופסור מרווין גוטסמן ורופאים אחרים ושאינו לו כל מחלה ממארת. כדברי מקורביו הקרובים ביותר, הוא "רק" סובל מדיפרסיה. מזור כי בעיני המקורבים האלה, דיפרסיה אינה מחלה.

בין המקורבים יש הרואים בעין נכונה את מצבו של ראש-הממשלה. בראש וראשונה זהו בנו, בנימין זאב, שבהת-ייעצות עם אחיותיו, לאה וחסיה, החליט לבקש מאביו לראות רופא-פסיכולוג. ראש-הממשלה סירב בכל תוקף. לדיברי אישיות המקורבת לו ביותר,

חפה-מפשע לפני שנה. אחד הפוליטיקאים היותר וולגאריים בכנסת אף השיג מצד פירסומת אישית לעצמו בשיגור מיכתב שערורייתי לוועדת השופט יצחק כהן, ובה הדרישה לבטל את מסקנותיה. זוהי יללה של מתחסדים, המוכירה את דמעות התנין. האמת שונה לגמרי.

כאשר פלשה ישראל ללבנון, היא שברה ביד גסה את האיזון העדין שהיה קיים שם בשטח, כאשר כל עדה היתה חמושה ומוכנה להגן על עצמה. צה"ל פרק את הנשק מן הפלסטינים, שנשארו חסרי-ישע, והכניס את הפלאגות הרצחניות להריהשוף. הוא גם חימש את הפלאגות ואת הצבא הלבנוני, שאינו אלא סניף של הפלאני-גות. צה"ל ניסה להשליט בלבנון את מנהיגי הפלאגות, בני מישפחת אל-ג'מאלי, ובכך איים על כל שאר העדות. מצב זה הכריח את הדרוים, שחששו לחייהם, לחפש להם בעלי-ברית. בלית ברירה כרתו ברית עם הסורים, ונאלצים עתה לשרת את האינטרסים שלהם. כתוצאה מכך יש להניח כי הכוחות האחרים המשרתים את הסורים - מורדי פת"ח, אירגון אל-צאעיקה, הקבוצה של אחמד ג'ב'ריל, שליחי המשמרות המהפכניות של איראן, פלג של האירגון השיעי אל-אמאל - פועלים בשותפות עם הדרוים. זוהי חזית רחבה, המאיימת על מישטר מישפחת אל-ג'מאלי.

כאשר פינה צה"ל את איזור-השוף, נבט זרע שנזרע בשנה וחצי האחרונים. שום אדם שהיתה לו יד בפלישה ללבנון אינו יכול לרחוץ את ידו. כל מחרחריה-המלחמה, ובראשם אריאל שרון, נושאים בחלק מן האשמה למה שקורה ברגע זה בלבנון.

הדבר, לא הפריע, כמובן, לשרון, לזרוק סכיבו האשמות פרוות לכל עבר, בנוסח "תיפסו את הגנב".

על השבון ישראל. גם השימוש בסכנות הצפויות בלבנון, כדי להצדיק את המשך הכיבוש שם, אינו עומד בביקורת ההגיון.

נכון הוא שצה"ל מגן בשעה זו על הפלסטינים במחנות, אחרי שנטל מהם את האפשרות להגן על עצמם וכלא כמעט את כל הגברים הבוגרים שלהם במחנה אל-אנצאר.

הדבר אינו יכול לשמש תירוץ להמשך הכיבוש. הכיבוש אינו מייצב את המצב, אלא להיפך, וזרע את הורע לפרועות הדרשה. לא זה בלבד שצה"ל עצמו נשאר עתה חשוף לפגיעות מדי יום, ואינו יכול להימנע מקורבנות נפש, אלא שגם אינו תורם דבר לביטחון האוכלוסייה בטוח האזור. דבר אחד בטוח: כל אשר יקרה עתה בלבנון, יוקף במידה רבה לחשבון ישראל.

ויאטנאם זוטא

צרת רבים חצי נחמה. ישראל הכניסה את ארצות-הברית לבזין לצירה.

אם צרת-דכים היא חצי נחמה, יכלו מנהיגי ישראל להתנחם השבוע. הם הצליחו להכניס את ארצות-הברית למצב דומה מאוד למצבה של ישראל. הנחתים האמריקאים ישבו בדרום-ביירות, כשהם מופגזים מכל עבר, ולא ידעו מדוע. איש לא ידע מהי מטרת הנחתים ושאר הכוחות "הריב-אלאומיים" באזור ביירות. לשם מה הם יושבים שם? מהי משימתם?

כדי להגן עליהם, ריכזה ארצות-הברית כוחות עצום מול ביירות. נושאות-המטוסים ושאר אוניות חיל-הים האמריקאי מפיצות את עמדות הסורים והדרוים, כדי, לשתק את מקורות הירי. זוהי מילחמה ללא כל מטרה. ללא יעדים, ללא הגיון.

יוקרה צוללת. באותה השעה מתרוצץ בלבנון ובסביבתה רובוט מדי-פארליין, דמות פאתטית של כסיל ריפלומטי, שאין לו כל כישורים לתפקידו ושאינו לו מושג מה הוא עושה.

התוצאה: היוקרה האמריקאית באיזור, שהיתה בשיאה לפני שנה, צללה למעמקים. אין עוד מדינה (המשך בעמוד 9)